SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 1. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 2, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 2-го СІЧНЯ 1991 Ч. 1. РІК XCVIII.

В УКРАЇНІ ЗРУЙНОВАНО ПАМ'ЯТНИК С. БАНДЕРІ

Калуш. — Голова Міської Ради Калуша Шушко повідомив, що 30-го грудня о 5-ій годині ранку вибухом надзвичайної сили вщерть зруйновано пам'ятник Степанові Бандері у селі Старий Угринів, де він народився.

Вибух також пошкодив каплицю, у якій колись відправляв Богослужіння бать ко С. Бандери. Пошкоджено також 12 будинків у радіусі 150 м. Осколки від вибуху розлетілися на відстань 70 метрів.

В Олбані відзначать Січневі Роковини

Олбані, Н. Й. — Заходом Окружного Комітету Відділів УККА Олбанської Округи і організацій відбудуться Січневі Роковини у вівторок, 22-го січня 1991 року тут в будинку легіслятури. Від 10-ої год. буде відкрита виставка. Святочна програма почнеться в год. 12-ій.

В неділю, 20-го січня, в год. 5-ій вечора відбудеться академія в залі Українського Клюбу у Вотервліті, Ню Йорк.

Нові клопоти переслідують М. Ґорбачова

Москва. — Ледве опам'ятавшись від не надто приємних для нього подій минулого тижня, Михаїл Горбачов опинився перед новою політичною кризою. Цим разом причиною його неспокою є Російська Совєтська Федеративна Соціялістична Республіка (РСФСР), яка проголосувала значно зменшити свої контрибуції до центрального бюджету СССР. З цього приводу президент М. Ґорбачов заявив З'їздові народних депутатів СССР, що це потягнення РСФСР залишає країну без бюджету чотири дні перед початком нового фінансового року, що в свою чергу загрожує цілковитим економічним занепадом для цілого ССCP.

Парлямент РСФСР під проводом свого президента Бориса Єльцина проголосував у середу, 26-го грудня, що вплатить тільки 23.4 більйона рублів до бюджету СССР на 1991 рік, а це становить менше, як одну десяту суми, призначеної Кремлем, для функціонування державної економіки. Нормально РСФСР вплачує майже половину бюджету СССР, що на 1991 рік був запропонований на суму 261 більйон рублів. М. Ґорбачов, занепокоєний цим явищем, сказав, що „коли ми підемо цим шляхом, то втратимо все, що досі осягнули. Бо тоді кожний житиме за принципом 'кожний для себе'. А це означатиме не тільки розпад економіки, але й розпад цілого СССР".

Ця сутичка з найбільшою республікою СССР була останньою в цілому ряді політичних пертурбацій для президента М. Ґорбачова, почавши від резиґнації безцінного для нього міністра закордонних справ Едуарда Шеварнадзе до невибагливої політичної поразки — провалу пропонованого самим Горбачовим кандидата на пост заступника президента, Генадія Янаєва, якого обрано допіру в другому голосуванні дуже малою наддвижкою голосів.

Аналітики та спостерігачі цих подій стверджують, що зі закінченням цього З'їзду народних депутатів СССР після десятиденних нарад нічого конкретного не зроблено. Одначе великий знак питання тяжить над тим, чи нові права, надані З'їздом М. Горбачову, та схвалення нових союзних пропозицій ледве чи зможе втримати СССР, як цілість.

РІЗДВЯНА ПЕРЕДАЧА В ПАРМІ

Парма, Огайо. — В неділю, 6-го січня 1991 року, на Свят-Вечір за юліянським календарем, український православний собор св. Володимира в Пармі передаватиме надзвичайну радіопрограму. Ця передача для тих, які не мають нагоди відвідати церковні відправи, передаватиметься із станції WERE-AM 1300 від 7-ої до 8-ої год. вечора. Отець протопресвітер Степан Ганкевич, парох-емерит, та парох отець Іван Наконечний пересилатимуть привіти. Також будуть традиційні коляди.

„ДЛЯ УКРАЇНИ ВІДОКРЕМЛЕННЯ — ЦЕ ПРАВО ПРИРОДИ"

Джерзі Ситі, Н. Дж. — В щоденнику „Ню Йорк Таймс" з 28-го грудня появилася стаття спеціяльного кореспондента з Києва, Стівена Грінгавза, саме під таким заголовком.

Американський журналіст перевів розмову з Ігорем Юхновським, головою Народної Ради і ректором Політехнічного Інституту, який висловив свої думки на тему можливости незалежности України. Але на думку американського журналіста, помимо переконливих арґументів І. Юхновського перед Україною стоять дві перешкоди: перша із них це уряд СССР, який буде боротися усіма силами проти незалежности України, а друга у самому нутрі країни, в якій частина населення не є переконана, що Україна може існувати як незалежна держава.

Хоча Україна із своїми 52 мільйонами населення є другою щодо величини республікою, а рівночасно шпихлірком збіжжя для цілого СССР та ще має і таки земні багатства, як вугілля, сталь і може втриматися, як самостійна держава, але й для СССР втрата України це найбільша небезпека, — сказав С. Грінгавзові Валерій Грузин, голова Фундації Українсько-Американського Відродження.

Іншу проблему заторкнув у розмові посадник Києва Олександер Мосійчук, а саме централізації сил і економічних засобів у Москві, де опиняються 80 відсотків усіх продуктів, які тепер так потрібні для населення. Тому О. Мосійчук уважає, що така економіка не є корисною для України.

Вкінці американський журналіст стверджує, що перед прихильниками незалежности України стоїть важка боротьба, бо комуністи все ще мають у Верховній Раді України 239 голосів, а Рух та інші „самостійники" лише 135. Все ж таки, стверджує він, опозиція виборола собі студент ським страйком відхід Віталія Масола.

Але і комуністи, і „самостійники" майже одноголосно прийняли постанову про суверенітет України. На жаль, повну незалежність комуністичні кола не підтримують.

Зареєстровано Асоціяцію Футбольних Репортерів

Київ. — Як повідомляє Юрій Боднар, президент Української Асоціяції Футбольних репортерів, цю асоціяцію створено кілька місяців тому і вона визнана на урядовому рівні міністерстве юстиції УССР, як громадська організація зі статусом і правилами юридичної особи. Появилася перспектива видання футбольної періодики, літератури, можливість здійснювати задуми асоціяції, спрямовані на піднесення футболу в Україні, підтримку дитячо-юнацького футболу, розвиток журналістичних та спортових контактів.

Асоціяція сприяє становленню національних першостей України з участю найсильніших українських дружин.

„Старший брат" мститься

Київ (М. Б-й). — Тут стало відомим, що Олександер Годинюк, гокеїст київської дружини „Сокіл", який недавно „вибрав волю" в Канаді натрапив на певні труднощі у намаганні грати в одній з гокейових дружин Національної гокейової ліги (НГЛ) Північної Америки.

Згідно зі „Спортовою Газетою" — Федерація гокею СССР надіслала телеграму президентові НГЛ Джанові Зіґлерові, в якій мова йшла про те, що Годинюк має контракт з 'Соколом' до весни 1992 року. І ось з Північної Америки надійшла відповідь. В ній Зіґлер повідомив, що Годинюкові заборонено виступати в НГЛ до того часу, поки не вигасне його контракт з українським клюбом.

У зв'язку з цим насувається питання чому долю українського спортовця вирішує „старший брат", а не спортові чинники „суверенної України.

НЕ ВСІ ПОГОДЖУЮТЬСЯ ІЗ ЗБІЛЬШЕННЯМ ДОПОМОГИ ДЛЯ СССР

Вашінґтон. — Ерік Брайндел помістив у газеті „Ню Йорк Пост" свою аналітичну статтю про справу започаткованої Адміністрацією президента Джорджа Буша допомоги для Совєтського Союзу.

Щоб ця допомога, висота якої переходить один більйон долярів, була ефективною, треба спочатку зліквідувати додаток до закону Джексона-Ваніка, щоб можна було надати для СССР упривілейований статус в торговельних справах. І цю справу, без жодної передумови, вже започаткував Президент ЗСА, але тяжко сказати чи з таким потягненням погодяться обидві палати Конгресу, які хотіли б бачити наявні корисні зміни в СССР в користь демократії, прав людини, прийняття закону про дійсно вільну еміграцію для всіх громадян СССР. Більше того, у Палаті Репрезентантів, наприклад, поставити вимогу, що зліквідувати додаток Джексона-Ваніка і поробити корисні зміни в користь СССР можна тільки тоді, коли Совєтський Союз стане повністю правовою державою, перей де на систему вільного ринку і введе більше корисних демократичних змін, а в першу чергу коли буде прийнятий в Москві закон про вільну еміграцію не тільки для жидів, але всіх громадян комуно-московської імперії.

Розпорядження президента Джорджа Буша про „замороження" закону Джексона-Ваніка тільки на один рік, щоб допомогти Міхаїлові Горбачову вийти з економічної кризи, в Америці потрактували, як свого роду харитативне добродійство. Але довготриваюча економічна політика ЗСА у відношенні до СССР і співпраця на більшу скалю, вимагатиме перегляду не тільки додатку, але самого закону про економічну допомогу і торговельну співпрацю з СССР.

Дехто вважає цю справу майже полагодженою і простою. Чимало політиків ЗСА, журналістів, аналітиків, економістів і урядових осіб кажуть, що, мовляв, Москва збільшила квоту жидівської еміґрації, що властиво й було причиною висунення і прийняття додатку до закону Джексона і Ваніка. Але навіть один із авторів поправки говорить сьогодні, що закон в теперішній ситуації вже перестарілий. Скептики натомість кажуть, що поки еміґрація не закріплена законом в СССР, тамошній уряд може її міняти фактично кожного дня.

„Моя симпатія все ж таки по стороні скептиків", — каже Е. Брайндел, бо раніша практика совєтських керівників повинна бути учителькою для західних урядів. Реалісти можуть сказати, що масова еміграція не бажана для Москви і не потрібна для Заходу. Поступки Дж. Буша для країни, яка перестала нібито бути для нас загрозою, але далі переслідує своїх громадян і не допускає до поширення демократії у своїй країні, ледве чи можна назвати політичним успіхом, каже Брайндел. Як велика нація, ЗСА може й не зможуть змінити політичної майбутности в СССР, але вони повинні принаймні зробити спробу в цьому напрямку. Підтримка М. Горбачова за всяку ціну не є найкращим вибором. Ми могли б здобути куди більші успіхи і ефективно допомогти тим, які цієї допомоги конечно потребують, — каже у своїй розважливій статті американський журналіст.

М. ҐОРБАЧОВ ЗНОВУ ПРИТУПЛЮЄ УВАГУ ЗАХОДУ ПОЛІТИЧНИМИ ІНІЦІЯТИВАМИ

Москва. — Совєтський диктатор, генеральний секретар ЦК КПСС і президент СССР із всіма можливими повновластями, Міхаїл Горбачов, бажаючи відвернути увагу Заходу від внутрішніх подій в Совєтському Союзі, які, на думку багатьох західних аналітиків ведуть до відновлення диктатури Комуністичної партії з допомогою війська, КҐБ і спеціяльних частин, дав інтерв'ю японському журналістові і президентові всеяпонської японської газети „Асахі", Тосітаде Накаї, у якому він (Горбачов) вийшов з новою ініціятивою зовнішнього характеру, а саме, переведення всеазійської політичної зустрічі з участю З'єднаних Стейтів Америки для обговорення важливих справ, а в першому черзі для послаблення воєнної конфронтації на Далекому Сході.

Ціллю такої зустрічі, на думку совєтського лідера, є перетворення цієї частини Азії в „зону стабільности, співпраці і добросусідських відносин". Газета „Асахі" пише при тому, що, мовляв, М. Ґорбачов не виключає можливости повороту Едуарда А. Шеварднадзе до активної політики в характері міністра закордонних справ, не зважаючи на його формальну резиґнацію під час сесії з'їзду народних депутатів. Треба підкреслити, що голосна резиґнація Шеварднадзе викликала у вільному світі неґативну реакцію, бо не сам відхід від політики сколихнув західніх політиків, але спосіб поведінки на з'їзді М. Горбачова, який настирливо домагався ще додаткових повновластей, які дали б йому можливість задушити в зародку всякі спроби справжньої суверенности і самостійности поневолених Москвою народів при допомозі армії, яка не зважаючи на всякі договори, ані не зменшується чисельно, ані не зменшуються кремлівські оборонні бюджети на втримання величезної в мирний час військової армади та мільйонової згаї кагебістів-вбивників і їхніх помічників, спеціяльних час тин, створених для охорони режиму комуністів.

Керівник японської газети „Асахі" запитався совєтського генсека і президента чи резиґнація Шеварднадзе була для нього дійсно великою несподіванкою. Тут М. Ґорбачов, як і в інших випадках, вдався до відкритої брехні і заявив гостеві-японцеві, що відхід міністра закордонних справ був для нього „великим особистим ударом", що є абсолютною неправдою, кажуть політичні спостерігачі, бо вже на третій день він висунув на становище віцепрезидента не Шеварднадзе, а партійного апаратчика, члена ЦК КПСС Геннадія Янаєва, а на запитання одного з депутатів, чому не Шеварднадзе, він відповів, що „колишній міністер закордонних справ СССР добровільно відійшов від активної політики".

М. Ґорбачов використав також нагоду розмови з японським журналістом, щоб розповісти йому про інші справи в Совєтському Союзі, в Азії і взагалі на Делекому Сході. Торкаючись територіяльних претенсій Японії, яка домагається віддачі її Курильських островів, Горбачов намагався і тут обманути японського гостя кажучи, що Японія не повинна домагатися віддачі усіх островів і що ці питання, мовляв, треба розв'язувати шляхом переговорів і підписання двохсторонного договору. В кінці розмови обидві сторони договорились, що совєтський лідер відвідає в квітні 1991 року Японію. Це буде його перша візита до цієї країни за час свого владування.

НОВИЙ РІК

З уваги на свято 1-го січня 1991 року, це число „Свободи" друкується з датою 2-го січня 1991 року. На Новий Рік Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свободи" будуть закриті. Наступне число „Свободи" друкуватиметься в середу, 2-го січня, з датою четверга. — Ред.

В АМЕРИЦІ

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ здоров'я та суспільних послуг д-р Луї Салліван скаржиться, що поставлені вимоги про зменшення бюджету його департаменту Ричардом Дарманом, директором бюджету Білого Дому, є таких розмірів, що скривдять до 50,000 американських громадян, зокрема тих, які користають з соціяльного забезпечення, медікер чи інших федеральних програм, пов'язаних з охороною здоров'я. У довірчому листі д-р Л. Салліван нарікає також і на те, що Р. Дарман надто вмішується у справи його департаменту.

БЕРУЧИ ДО УВАГИ Сі-Ай-Ей, що Ірак виготовив біологічну зброю, Пентаґон запланував розпочати щеплення американського війська, що знаходиться на постою в околицях Перської затоки. Речник Департаменту оборони відмовився точніше коментувати ці пляни. Одначе високопоставлені урядові службовці заявили, що Пентаґон схвалює цю акцію негайного щеплення. Крім цього у пляни включено також й протигазові маски та охоронюючий одяг, як додаткові засоби цієї поширеної акції для охорони війська.

УРЯД ЗСА ПОДАВ до відома, що замовлення до фабрик довготривалих товарів значно зменшилися в листопаді бо аж на 10.5 відсотків, а це рекорд за останніх 32 роки. Аналітики називають ці статистичні дані солідним підтвердженням того, що економіка країни увійшла у рецесію.

ВПИСИ СТУДЕНТІВ до шкіл медичних сестер у минулому році дуже зросли, отож алярмуючий брак медсестер в ЗСА починає маліти. Підвищення заробітної платні та краще насвітлення цієї професії зробили її більш привабливою.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ президент Джордж Буш заявив, що отримав дуже добру вістку від президента Міхаїла Горбачова. Це був їхній перший контакт від часу резиґнації міністра закордонних справ СССР Едуарда Шеварднадзе. Цю вістку президентові ЗСА передав совєтський амбасадор Александер Безсмертних, зустрівшись з Президентом у Білому Домі. На запит кореспондентів засобів масової інформації про точніший зміст листа, Президент сказав, що не може їм переповідати змісту листа, бо це було б зламанням довір'я. Все ж таки був дуже вдоволений, що таку вістку М. Ґорбачов йому передав.

ВІД 1-ГО СІЧНЯ 1991 РОКУ федеральні працівники втратять деякі можливості побічних заробітків, а крім того будуть змушені притримуватися більш суворих обмежень навіть після відходу з урядової служби. Згідно з Виправленим актом етики з 1989 року працівникам Уряду не дозволятиметься приймати винагороди за виголошування промов чи інших публічних виступів, або за написання статей, навіть коли вони не відносяться до їхньої праці. Нові закони також обмежують контакти колишніх працівників Уряду зі своїми колегами чи закордонними клієнтами. Все ж таки найбільш обмежуюче правило відноситься до урядовців кабінетного рівня та інших Президентом призначених працівників Уряду високого стажу, бо їм забороняється впродовж одного року після відходу з державної праці намагатися впливати на членів Конгресу в тій чи іншій справі.

У СВІТІ

НІМЕЦЬКЕ НАСЕЛЕННЯ, що живе ще в Румунії в числі коло 100,000, старається тепер поголовно еміґрувати до Німеччини, хоча німці жили збитою масою в Румунії та є одними з найкращих вишколених робітників. Однак тепер, в рік після революції в Румунії, вони не хочуть дальше там жити з уваги на непевні економічні та політичні обставини. Літом в одному місяці німецька амбасада в Букарешті виставила 20,000 віз на постійну еміґрацію до Західньої Німеччини, а в місяці листопаді виставлено 7,500 віз.

В АРҐЕНТІНІ ПУБЛІЧНА опінія голосно протестує проти того, щоб президент Карльос С. Менем звільнив з тюрми колишніх військовиків, яких ув'язнили в часі так званої „брудної війни" проти лівих політичних діячів в 1970-их роках. Серед звільнених мають бути колишні президенти Хорґе Віделя і Роберто Віоля, які були рівночасно командирами армії. Протестуючі, між якими є також прокуратор суду, підозрівають, що президент К. Менем зробив в справі того звільнення, що має скоро наступити, тайну угоду з військовими чинниками, які дали йому також гроші на його передвиборчу кампанію.

У ВАТИКАНІ РОЗГЛЯДАЮТЬ можливість беатифікації королеви Еспанії Ізабеллі, яка вислала в дорогу Колюмба, що в Новому світі поміг ширити католицьку віру. Прохання в цій справі вплинуло із ЗСА, де в 1992 році буде святкування 500-річчя християнства. Проти цього сильно протестують жидівські та мусульманські кола тому, що Ізабелля була відома також з того, що виселювала з Еспанії жидів і мусульманів.

ПІСЛЯ ПЕРШОГО РОКУ політичних змін у Чехо-Словаччині непорозуміння щодо Словаччини як окремої держави дальше є предметом розгляду та дискусії. Політичні провідники Словаччини уважають, однак, що повна самостійність зараз не була б доцільна, але бажають політичної і економічної автономії.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до новоствореного Фонду Відродження України — УНС вплинуло від членів УНС до п'ятниці, 28-го грудня, 5,663 чеків — дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

144,334.39

Союзова родина колядувала спільно з гостями з України

Джерзі Ситі, Н. Дж. (О. К.). — У вівторок, 18-го грудня 1990 року, відбулася тут в приміщеннях Українського Народного Союзу традиційна Різдвяна зустріч, яка тим разом зібрала не лише членів Екзекутиви УНС, декілька головних радних, голів Округ, усіх працівників бюр УНС, включно із редакційними складами „Свободи" та „Українського Тижневика", але також аж трьох голів Наукового Товариства Шевченка і гостей з України. Ті дорогі, вимкові гості, це була відома вже в УНС солістка хору „Гомін" зі Львова Ганна Бачинська, голова НТШ зі Львова проф. Олег Романів і молодий адвокат зі Львова активний член Товариства „Лева" Юрій Колотій.

При святочно застелених столах у великій залі Головної Канцелярії засіли всі, як одна велика родина, враз із деякими колишніми членами „союзової родини" та близькими приятелями.

Різдвяною зустріччю про вадив тепло та весело головний секретар УНС Володимир Сохан, який привітав присутніх та розпочав зустріч колядкою „Бог пред вічний", а головний радний Андрій Кейбіда відмовив молитву.

Головний предсідник УНС У. Дячук вітає учасників різдвяної гостини.

(Фото: Ярослав Кулинич)

Головний предсідник УНС Уляна Дячук виголосила сердечне святочне слово, дякуючи за присутність на тому різдвяному полуденку головам Окружних Комітетів УНС, які займають так важливе місце у союзовій родині. Вона вітала Володимира Білика з Джерзі Ситі, П. Боярського з Нюарку, Івана Хомка з Пассейку, як і головних радних А. Кейбіду, Рому Гадзевич та д-ра Василя Лучкова. Окремо привітала вона двох голів НТША, з яким УНС вже довгі роки дружньо співпрацює, тепер вже почес-

(Закінчення на стор. 4)

Крамниці порожні, а качки псуються

Джерзі Ситі, Н. Дж. — В обласній газеті „Галичина", що появляється в Івано-Франківському, з датою 8-го грудня поміщено коротку статтю п. н. „Качки на смітнику" з двома світлинами, в якій сказано, що в місцевій харчевій крамниці кілька жінок, оглянувши порожні полиці, натрапили на відро зі сміттям, в якому знайшли декілька качок. Ще більше таких відер з качками знайдено пізніше і всі вони були приготовані на вивезення на смітник.

Показалося після дослідження, що торгівці відмовлялися ділити для продажу качки, бо, мовляв, на один талон призначено лише 0.5 кілограма і їм легше викинути понад 200 кілограмів м'яса на смітник. Авторка допису, Мирослава Роздольська, інформує читачів, що при віднайденні повних відер качок, які, розуміється, зіпсувалися, жінки знайшли також в крамниці заховані пляшки коняку, вина, консерви, солодощі для тих, як вона пише, що „щодня біля корита з делікатесами".

Світлини підтверджують репортаж.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

З Новим Роком!

Зустрічаючись під кінець старого чи на початку наступного року, люди бажають одні одним „Щасливого Нового Року". Правильно діють, ставлячи на перше місце нове, те, що станеться, та не вглиблюючись у те, що залишилося позаду. Під кінець грудня 1990 року неактуальними і байдужими стали події, які ще кілька місяців тому, ще влітку і восени цього року хвилювали нас. Але всі події пов'язані одні з одними прагматично (за змістом) і хронологічно (за часом). На одних можна поставити крапку, вони закінчилися і перейшли до хроніки. Проте є такі, які тільки розпочались у „старому" і повинні закінчитися (або тільки продовжитися) „у новому".

Хто нині думає про з'єднання Німеччини, яке належало до найперших проблем 1990 року? Великою історичною подією було проголошення лідерами Америки і Совєтського Союзу закінчення епохи холодної війни, а в цьому місяці — грудні 1990 року раптом появилася загроза відновлення тієї епохи. З подій в Україні найважливішою було проголошення 16-го липня 1990 року Декларації державного суверенітету. Наступних п'ять і півмісяця були виповнені впертою боротьбою звеличників усамостійнення України з „неділимцями" в самій Україні та у центральному уряді СССР.

У 1990 році несподівано виринув конфлікт в обширі Перської затоки, як наслідок воєнного наскоку Іраку на свого малого і мілітарно слабого сусіда Кувайт. Три останні місяці 1990 року стояли під знаком того конфлікту. Його продовження і вірогідне закінчення має відбутися у році 1991.

Це дві найголовніші і найважливіші проблеми, що їх унаслідує 1991 рік: яка доля зустріне понад півмільйона вояків, зосереджених в пустині Савдійської Арабії та суміжних водах Перської затоки, і приблизно стільки ж вояків, змобілізованих Іраком. Той несподіваний конфлікт сколихнув увесь міжнародний світ, який раптом усвідомив собі, що коли Саддам Гуссейн матиме атомову зброю, до чого він вже роками приготовляється, і коли заволодіє найбагатшим у світі обширом на нафту — шантажуватиме світ. Криза в обширі Перської затоки стала безпосередньою причиною економічного захитання в Америці й інших країнах, головно залежних від імпорту газоліни. Вона створила теж політичні труднощі в Америці і в союзницьких з нею країнах, бо постали ворогуючі табори на тлі війни — миру на Близькому Сході.

Отож у 1991 році повинні б вирішитися конфлікти з Іраком та внутрішній заколот в Совєтському Союзі. Міхаїл Ґорбачов має диктаторські права та повернув у своїй внутрішній політиці „направо", в сторону прихильників „твердого курсу". Це на дальшу мету самогубний експеримент Ґорбачова, який, проте, за якийсь час може накоїти багато лиха. Україна, як друга найбільша територією і числом населення складова частина СССР, може на цьому потерпіти — і тут виявиться тугість українського народу та політичний розум та зрілість сучасних українських лідерів.

З подій української спільноти в Америці найважливішою була у 1990 році 32-га Конвенція Українського Народного Союзу. Вона знову доказала, що це насправді „Заморська твердиня" українства із найчисленнішим зорганізованим членством, найбільшим грошовим капіталом та — найголовніше — найбільшим авторитетом і пребагатим скарбом вложеної праці і заслуг. Уперше майже у сторічній історії УНСоюзу головним предсідником стала жінка, Уляна Дячук, і вперше три найважливіші пости екзекутивних урядовців у Головному Екезкутивному Комітеті — головного предсідника, головного секретаря (Володимир Сохан) і головного касира (Олександер Благітка) отримали колишні рядові службовці, які своєю працею і хистом осягнули ті найвищі становища.

В Українському науковому світі важливою подією були 13-ті Загальні збори Наукового Товариства ім. Шевченка, на яких заслужений голова д-р Ярослав Падох, зрікся свого становища, на його місце прийшов проф. Леонід Рудницький. Обидві установи УНСоюз і НТШ в Америці — нав'язали тісні зв'язки з Україною, стараючися допомогти їй у ділянці конструктивної праці для добра рідної культури.

З вірою у перемогу добра над злом і з найбільшим зацікавленням вступаємо у Новий 1991 рік, бажаючи всім Землякам в Україні і [illegible]

Лев Яцкевич

ХМАРИ НАД БЛИЗЬКИМ СХОДОМ

Коли в 70 р. н. е. римський генерал Тит прогнав жидів з Ізраїля по їх невдалому збройному повстанні та заорав частково Єрусалим плугами, залишилося в ньому семітське плем'я Филистинів, від яких виводиться арабська назва „Філястін" та сьогоднішня назва тієї території — Палестина.

Ця стародавня територія має свою драматичну історію, позначену низкою підйомів та падінь палестинських автохтонів. Впродовж останніх 19 сторіч Палестина була, беручи в хронологічному порядку, під пануванням гебрейців (предків сучасних ізраїльців), сирійців, вавилонців, греків, маккабейців, римлян, єгиптян, прабів, хрестоносців, мамелюків та оттоманських турків. Ці останні упродовж 300 років володіли тією занедбаною та запущеною країною.

Щойно в Першій світовій війні англійці окупували цю територію, витиснувши з неї турків, та упродовж 30 років управляли нею на основі мандату Ліґи Народів. Щоб запевнити собі допомогу світового жидівства в часі Першої світової війни, англійський уряд проголосив у 1917 р. т. зв. „Декларацію Бальфура", якою зобов'язався, після закінчення 30-річного мандату, створити на терені Палестини національну жидівську державу.

У висліді тієї декларації почалася пожвавлена еміґрація жидів-сіоністів до Палестини, які почали масово викуповувати від арабів землю, доми та підприємства.

У відповідь на те араби створили підпільну бойову організацію „Муягідін" (бійців за свободу), спрямовану проти діяльности сіоністів та їх протекторів-англійців. Жидівська еміґрація не залишилася безчинною і створила дві підпільні організації: „Штерн" та „Іргун-Цвай Лєумі". До речі, провідником тієї останньої організації був колишній польський старшина Армії Андерса, довголітній голова опозиції політичного бльоку „Лікуд" в Ізраїльському Кнессеті та колишній прем'єр Ізраїля — Менахем Беґін.

У висліді діяльности згаданих трьох підпільних організацій, почався взаємний терор та внутрішня війна, яка набрала особливої гостроти в 1947 р. після проголошення Організацією Об'єднаних Націй розподілу Палестини: на жидівську та арабську частини. По жалюгідній масакрі 254-ох арабів в Деїр Яссін, почалася масова втеча арабів до суміжних арабських країн, в надії, що вони незабаром повернуться до своїх домів і господарств.

Але не судилося, бо, замість повороту додому, нова хвиля втікачів заповнила шатра арабських „Діпі" таборів в Йорданії, у висліді шестиденної арабсько-ізраїльської війни в 1967 році та вторгнення ізраїльської армії до суміжних арабських територій.

Під теперішню пору палестинці начисляють 3 мільйони осіб, з яких несповна півмільйона живе в самому Ізраїлі, решта розкинута в Йорданії, в смузі Ґази, Синаї, Ливані, Савдійській Арабії, Сирії, Іраку та Кувайті. В самих таборах втікачів живе 602,000 палестинців в примітивних обставинах, на щоденних харчових пайках, які розподіляють поміж палестинських втікачів службовці Об'єднаних Націй. Вони, подібно як колись українські скитальці в таборах Німеччини та Австрії, не мають громадянства, тільки „нотапаси". Це справжні безбатченки на своїй власній землі. У противагу загальному переконанні — араби суміжних країн недолюблюють палестинців (бо хто любить убогого свояка?), і тому вони залишені на власні сили, на власну самодопомогу та на власну самооборону.

Спільна недоля зблизила та з'єднала усіх палестинців в одну суцільну родину, яка намітила в своїй програмі дві мети: університетську освіту для своїх дітей та здобуття незалежної палестинської держави. Першу мету вони здобули блискуче і безкоштовно в суміжних арабських університетах. У висліді — майже всі ключові позиції в промислі, торгівлі, банківництві, шкільництві та державній адміністрації зістали опановані молодою ґенерацією палестинських втікачів, що покінчила університетські студії в Каїро, Бейруті, Дамаску та Амані. Крім цього, майже 50 відсотків усіх вільних звань, таких, як лікарі, адвокати, інженери, аптекарі та книговоди займають палестинці. І, мабуть, через те їх називають загально „арабськими жидами".

Здобуття освіти не тільки піднесло матеріяльну стопу молодої ґенерації палестинців, але зробило їх також впливовим фактором в політиці арабського світу, в якому вони зручно вплітають постулят незалежности Палестини. Але введення цього постуляту на міжнародну арену — це заслуга Палестинської Визвольної Організації. Її заснував в 1964 році палестинський націоналіст Ахмет Шукаїрі, колишній представник Савдійської Арабії в Об'єднаних Націях. Сьогодні ця Організація є покровителем 6-ох федаїнських, терористичних груп (Команд), які становлять мозаїку різних поглядів, ідей, тактик і темпераментів. Найбільшу групу становить „Аль Фата", яку заложили молоді палестинські студенти університету, а яку від 1968 р. очолює Яссір Арафат (псевдо Абу Аммар).

Яссір Арафат народився в Єрусалимі, в родині заможнього текстильного промисловця. Після закін-

(Закінчення на стор. 3)

Лист з України

Дорогий Стрийку!

Насамперед прошу вибачити мені за невелике запізнення з написанням листа. Жовтень і листопад були гарячими місяцями як в громадському житті, так і в особистому. Після літніх канікул і місячної праці в степах Херсонщини досить важко звикнути до студентський лав, до сидіння на зайняттях і таке інше.

Довший час лежав в лікарні мій батько. Зараз він вже ходить на працю і почуває себе здоровим. Мені довелося готовити до зими нашу присадибну ділянку (на що йшло багато часу) і їздити в село, де справи значно погіршали. В даний час цьоця Марійка знаходиться в нас на лікуванні. Зараз її стан дещо покращав, але це покращання відносне.

І у всьому цьому у вільний час хотілось відпочити, якось розрядитись. А сьогодні я вирішив взятись за перо і описати Вам наше життя-буття.

Думаю, що Вам відомо про перемогу українського студентства. Цю перемогу зрозуміли навіть ті, що не хотіли чи не могли збагнути „студентської революції", і під час голодівки просто залякували молодь. Але ніхто вже не мав сили зупинити потужний шторм національного руху.

Число голодуючих студентів у Києві зростало з кожним днем, були там і представники нашого інституту.

16-го жовтня вранці перед головним корпусом нашого інституту почали збиратись студенти з наміром розпочати політичний страйк (вперше за роки радянської влади) і провести в цей день марш протесту. Під національними прапорами ми (близько двох тисяч чоловік) вийшли на вулиці Івано-Франківська, засвідчуючи свою солідарність із студентами наметового містечка в Києві.

Наша колона, на чолі якої йшло багато викладачів, направилась до корпусів медичного інституту. Переговори увінчались успіхом. Медики, не звертаючи уваги на ніякі вмовлювання своїх шановних вчителів, приєднались до нас. Будень перетворився у свято. Жителі цілого міста зі сльозами на очах спостерігали цей урочистий похід від одного навчального закладу до іншого. Колона була настільки велика, що я, йдучи попереду, не бачив її кінця. Цікавим був момент проходження колони повз величезну і похмуру споруду КҐБ. Вони побачили нашу силу. Навіть загін їхніх служак не зміг би нічого зробити проти величезної кількости молодих і фізично здорових людей. Похід увінчався грандіозним яскравим мітинґом на майдані перед облвиконкомом (там, де Ви були з моїм татом).

На слідуючий день в нашому інституті був створений страйковий комітет, створили групи для поїздки в Київ, для підтримки порядку в нашому місті, для поїздки в колгосп, щоб збирати овочі. Коли Верховна Рада задовільнила вимоги студентів, страйк припинився.

Останнім часом комуністи перейшли в наступ. Мені здається, що вони не розуміють чим це все може закінчитись. Не виключений і румунський варіянт.

Після введення купонів і талонів (масло, м'ясо, ковбаса, горілка, тютюнові вироби) в магазинах появилось значно більше товарів. На жаль, черги ще більше зросли.

1-го листопада по всій Галичині був вихідний день. Ми вперше святкували цю дату — День Державности на західньо-українських землях. Нарешті ми святкуємо свої свята.

Навчання в інституті йде досить важко. Фізика, математика, теоретична механіка, креслення — досить складні науки. Їх не можна вивчити, їх треба розуміти, що не завжди вдається. З більшою радістю я вивчив би правознавство, історію, філософію. Але юридичний факультет — недосяжна вершина, на яку можуть зійти тільки ті, що мають вагомі знайомства (блати) або великі гроші.

Ми живемо звичайним життям, але комуністична пропаґанда аж скаженіє — не може пробачити того, що в трьох областях комуністів усунено з керівних посад, демонтовані пам'ятники Леніну, покінчене з ідеями соціялізму. У всьому союзі та і в світі Західню Україну представляють тільки з неґативного боку, що там чуть не ріжуть росіян, в них переважають фрази типу: „Бандери проклятые. Захватили власть в свої руки". І як не доводь їм наші прагнення, вони на біле кажуть чорне, а на чорне біле. Правильно виразився перед своїм арештом Степан Хмара: „Я не можу говорити до глухонімих".

Неможливо в одному листі описати ці революційні події, які відбуваються зараз на Україні. Це треба бачити на власні очі.

Ще раз дякую за подарки, які Ви нам привезли, і за радість спілкування з Вами. Адже Вам нелегко даються ці поїздки.

Передайте від мене і від моїх батьків вітання Стрийні, Ігорю та всій родині в далекому краю.

Житель Івано-Франківського

РОЗМОВА З С. ХМАРОЮ

Перебуваючи в Україні восени 1990 року, я була присутня на II всесоюзному з'їзді Руху, який відбувався в Києві 25—29 жовтня. Там я мала нагоду зустрінути Степана Хмару, лікаря з професією, колишнього політв'язня, а тепер депутата Верховної Ради УССР і одного з найкращих провідників відродження України.

С. Хмара втішається великою популярністю, особливо серед молоді, та престижем серед депутатів Демократичного бльоку. Він брав участь у голодівці студентів у жовтні ц. р., коли до храму Св. Софії в'їжджав патріярх Алєксєй (під час з'їзду Руху), то це Степан Хмара і Михайло Горинь лягли на дорогу, щоб заблькувати автобус, котрий віз Алєксєя. Того ж дня Степан Хмара разом із Ларисою Скорик, Богданом Бойком, Сергієм Головатим і Миколою Конценком мали довге інтерв'ю на телебаченні про демонстрацію під Св. Софією. С. Хмара — людина зрівноважена, поміркована і принципова. Його виступи гострі, але передані спокійним певним тоном. Він є одним із тих, кого вибирають до комісій для переговорів з урядом. Мені пощастило провести з Степаном Хмарою інтерв'ю.

У. М.: Прошу розказати нам про свої враження зі з'їзду Руху.

С. Х.: Перший день, особливо перша його половина, викликала у мене великий оптимізм. Я маю на увазі чудову промову Івана Драча і потім Сергія Конєва. Але наступні три дні мене дуже, дуже розчарували. Все таки наш Рух ще „зелений". Ми повинні були говорити про конкретні речі, поставити чітко причини, котрі довели нас до тої катастрофи, і як з неї вийти. Треба чітко стати на такі принципові позиції і недвозначно заявити, що поки на Україні управляє колоніяльна адміністрація в особі КПСС — найзлочинніша організація в світі, — поки вона не буде усунена з політичної арени, не може бути мови про будівництво української незалежної демократичної держави і побудову демократичного суспільства. На жаль, керівництво нашого Руху, я не знаю, чи боїться про це говорити і якимось чином сприяє, щоб розмивати цей рух зсередини аґентурою КПСС, яка, звичайно, послаблює роботу і позитивні наслідки.

У. М.: Чи може бути якась співпраця з комуністами?

С. У.: Співпраця з комуністами — це ілюзія. Я хотів би відповісти таким питанням. Скажіть, будь ласка, чи міг би німецький народ стати на шлях побудови національної держави, якби він не очистився від коричневої гітлерівської погані? Я хотів би відповісти тим демагогам, адвокатам, захисникам тої злочинської організації, якою є КПСС, що є історичний досвід, що націонал-соціялістична гітлерівська фашистська організація була засуджена і признана як злочинна. Організація ця була розпущена. Керівництво понесло заслужену кару. Майно було націоналізоване, гітлерська символіка — знищена.

Коли ці процеси в нас починаються, то знаходиться багато адвокатів демагогів, які кричать „караул", це наступ на демократію, а це наступ за демократію. Головною перешкодою на шляху демократії, власне, є КПСС і поки ми це не зрозуміємо і чітко не станемо на ті позиції, і не будемо формувати суспільної політичної думки на Україні, саме в цьому напрямку, нас чекають дуже тяжкі розчарування.

У. М.: Ми перейшли страхіття голоду 30-их років, 7 мільйонів зґинуло, хіба це не має великого впливу на нашу сьогоднішню думку.?

С. Х.: В нас тоді в 30-их року ще були резерви — резерви екологічні, резерви генетичні, а тепер гірше. Я хочу сказати, що політика етноциду тепер страшніша, ніж в 30-их роках. Тому що після голоду в 1933-му році Україна ще мала відповідний генетичний фонд. Вона могла швидко відродитися. Сьогодні кожний день нас штовхає з прискоренням до прірви, до знищення, бо знищується на очах наш український генофонд.

І, розуміється, справа в тому, що є небезпека, що специфіка народу, характеристична риса українського народу зникає, але якось це не так яскраво видно для неозброєного ока.

Одже люди тільки постфактум знають ці страшенні наслідки, які принесла чорнобильська катастрофа, яка є наслідком московського імперіялізму на Україні, і тої комуністичної злочинної партії і якщо взяти в ширшому пляні, то це взагалі ілюстрація тої екологічної катастрофи, яка відбувається зараз на Україні.

У. М.: Як ми можемо вийти з тої жахливої ситуації?

С. Х.: Ми повинні діяти рішучо, революційним шляхом. Я закликаю до мирної демократичної революції. Ні про яку еволюцію не може йти мова. Часу нам не залишилося на еволюційний процес. Я хотів би, щоб ви це зрозуміли.

У. М.: В декларації про суверенітет про це все сказано, і коли б суверенітет став реальністю чи ці проблеми були б розв'язані?

С. Х.: Так, про це написано, але він ніколи не стане реальністю, поки в Верховній Раді має більшість Комуністична партія. І нема в мене жодного сумніву, що ніколи ці демагоги комуністичні не підуть на те, щоб надати декларації про суверенітет статус конституційного закону. Цього вони бояться як вогню, бо знають, що якщо Декларація буде мати силу юридичну, то треба буде узгоджувати всі законодавчі акти, в тому числі основний закон конституції з тими принципами, які проголошені в Декларації.

Вони цього не хочуть, і Москва цього не хоче, а вони є покірні виконавці волі Москви. Оцей пакт має

(Закінчення на стор. 3)

СИЛЬНИЙ ПОРИВ північно-полярного вітру, що обнизив температуру до нижче точки замерзання впродовж минулого тижня у південній Каліфорнії, дуже пошкодив зборові цитрусових овочів і авокадо. Джим Сміт, речник Департаменту сільського ґосподарства, заявив, що це матиме дуже великий вплив на ціни тих продуктів у крамницях і то вже в найближчому часі. Підвищення цін не зупиниться тільки на цитрусових овочах, але також позначиться зростом цін і на різного рода гордині, а це в результаті буде дуже помітним у економіці цілого стейту Каліфорнії, де вирощують 90 відсотків авокадо, що їх споживають мешканці ЗСА.

Петро Граничний

БОЖЕ, ВІДБЕРИ ВІД НИХ ЛОГІКУ!

Однією з ознак нашої цивілізації є надмірна повага до логіки. Всьому, що нам здається логічним, ми готові бити поклони. І дуже боїмося, коли хтось має нас за нелогічних — просто горимо від сорому.

Тим часом зло, знаючи ці наші страхи, тішиться в передчутті нових своїх перемог. Зло завжди бездоганно логічне. Добро, Правда, Любов — ніколи. Христос, що пішов на Голгофу за людський рід, не мав жодної логіки. Її мав первосвященник Каяфа, кажучи, що ліпше нехай згине одна праведна людина, ніж ризикувати цілим, народом. Каяфовою логікою керувався геніяльний у своєму лукавстві Ленін, який вигнав з молодої совєтської імперії всю інтелектуальну еліту. Бо нащо вона там здалася? Сіра маса, піднята до рівня „гегемона", все одно не втямить, про що ті інтелектуали говорять. Дуже логічно.

І ще цілком неперевершеним логіком був диявол у „сірій військовій шинелі", ім'я якого страшно й вимовити, свята вода його не відмиє від людської крови. Але ж хіба тієї крови пролялося б море, якби не залізна енкаведистська логіка, згідно з якою найбільшим ворогом є сам народ?

Все зло комуністичних експериментів упродовж XX сторіччя — надзвичайно логічне. І вповні логічними є сьогоднішні спроби Москви зберегти можливість для продовження цих експериментів.

Американські телевізійні глядачі, які 12-го грудня бачили виступ у Білому Домі совєтського міністра закордонних справ Едуарда Шеварднадзе, мали змогу пересвідчитися не тільки в логічности вижебрування ним допомоги, але також у тому, що американський державний секретар ледве не вмлівав від задоволення, чуючи логіку свого совєтського колеґи.

Усе правильно. Хто каже, цо ні? Хворому треба помагати, тим більше смертельно хворому. Але Шеварднадзе впевняє: ме не є смертельно хворі, ми є смертельно здорові. І пан Бейкер вірить в логіку такого „здоров'я", вірить, що з тристалітньої московської баби-імперії що знову може стати файна дівка.

Взяти б і запитати у совєтського міністра: якщо ви, комуністичні провідники, є у своїй країні єдино мудрі, то чому ви ту країну довели до голоду? А коли ви не є належно мудрі, то чому не вступитеся з дороги перед новими політичними силами, що невтримано струмують нині з кожного поневоленого вами народу?

Ні, для американської сторони таке запитання виглядало б нелогічним. Мовляв, совєти мало виробляли хліба і масла, бо багато виробляли ракет і підводних човнів. А тепе у них „нове мислення" і їм треба помогти, щоб воно не припинилося.

Не переймайтеся цим, панове. Все на світі може припинитися, окрім логіки Москви. Ще два роки тому Горбачов заявляв, що Совєтський Союз не потребує нічиєї допомоги — досить буде повніше використати закладені в соціялізмі переваги. І симпатики Ґорбачова кивали головами: мовляв, цілком логічно, шоста частина земної кулі таки мусить мати хоч ту „перевагу", щоб нарешті хоч сяк-так нагодувати свій стражденний люд.

Виявилося тепер — не може. Ґорбачов просить допомогти і в очах президента Буша все знову виглядає в межах логіки: треба допомогти задля підтримки нових процесів у совєтах.

Які ж саме процеси маються на увазі? Бо там їх є принаймні два. Один процес — „нелогічні" патріотичні рухи і демократичні зміни в республіках, що видуть до утворення незалежних правових держав, другий — „логічне" намагання компартійної мафії зберегти імперію і свою неправедну владу в ній.

Американська допомога сприятиме саме цьому другому процесові. Не варт покладатися на ці оманливі зовнішні ознаки: Москва, бач, яка 70 років мала своєю релігію „об'єктивний закон загнивання капіталізму", сьогодні просять в нього хліба. Значить, все йде добре. І крім морально-політичного виграшу є ще втішна логіка розрахунку: коли совєти будуть ділити і їсти наш хліб, їм буде не до наших проблем, наприклад, щодо Іраку і Кувайту. Ґорбачов змушений буде погодитися з нами, що б ми не вчинили.

Боже великий, просвіти американську зовнішню політику, відкрий їй очі на майбутню московську небезпеку. Москва американським хлібом не наїсться. Та й зовсім не для того, панове, їй потрібна ваша допомога, щоб нагодувати голодних. Вона свідомо цей голод створила, продовольча криза вигідна їй, є її спасінням, є надійною зброєю проти незалежности республік.

Тримаючи мішок з чужим хлібом, ґорбачовська каґебістсько-армійсько-партійна кліка буде виймати скибка за скибкою і, дочекавшись остаточного голодного одурманення мас, буде облесливо промовляти; „Бачите, хліб у нас. І тільки ми врятуємо вас від голодної смерти, ми, а не всякі там Рухи, всякі демократи і сепаратисти. Порозпинайте їх, і тоді віддамо вам увесь цей мішок".

І порозпинають. І будь-який союзний договір підпишуть. І це буде дуже „логічно", як усе, що робить Москва.

Найгірший перебіг подій є сьогодні найбільш рельний перебіг: спочатку совєти відвернуться від Іраку, нишком сподіваючись, що його сипучі піски поглинуть немало американських вояків і чимало американського авторитету. А потім Вашінґтон змушений буде не бачити нового моря крови від перемоги „соціялістичного вибору" в Совєтському Союзі, і ту нову кров, нові страждання поневолених народів буде виправдовувати каяфиною логікою „геополітичної рівноваги".

Хмари...

(Закінчення зі стор. 2)

чення університету в Каїрі він одержує відповідальний пост в міністерстві публічних робіт в Кувайті, який проте, залишає в 1964 році та присвячує своє життя всеціло ідеї визволення Палестини в терористичній групі „Аль Фата". На маргінесі, слід згадати, що паростком „Аль Фати" була відома група терористів „Чорний Вересень", відповідальна за масакру II ізраїльських спортовців на Олімпіяді в Мюнхені в 1972 році та вбивство одного бельгійського та двох американських дипломатів в Хартумі 1973 року.

Палестинська Визвольна Організація може похвалитися трьома політичними успіхами:

1. Визнанням її Арабською Вершинною Конференцією в Рабаті, як єдиного репрезентанта палестинців, а її провід, очолюваний Ясіром Арафатом, за свого роду палестинський уряд в екзилі.

2. Зречення йорданським королем Гуссейном усіх претенсій до окупованих Ізраїлем палестинських територій, які Арабська Вершинна Конференція з місця признала Арафатові та очолюваній ним Палестинській Визвольній Організації.

3. Признанням Об'єднаними Націями Палестинській Визвольній Організації тих самих прав, які були їй признані Арабською Вершинною Конференцією в Рабаті та поставлення палестинської справи на денний порядок нарад.

В той спосіб палестинські партизани стали новою силою на Близькому Сході, яка поважно захитала дипломатичними плянами ЗСА для замирення Ізраїля з арабським світом. Арабів вважає західній світ безкомпромісними фанатиками. Та не зважаючи на дві програні війни з Ізраїлем та поширення його території окупованою смугою Ґази, Верхів'ям Ґоляну, Західнього побережжя Йордану та Єрусалиму, знайшовся арабський муж стану, який перший простягнув руку до згоди з Ізраїлем. Тим мужем став єгипетський президент Анвар Садат, який за те, до речі, заплатив власною головою, а широко рекламоване урядом ЗСА єгипетсько-ізраїльське перемир'я в Кемп Дейвиді, залишилося тільки шматком паперу з уваги на настанову Менахема Беґіна не давати палестинцям територіяльної автономії, бо, мовляв, західнє побережжя Йордану становить біблійну землю жидів (Самарію та Юдею). Маючи це на увазі, ізраїльський уряд почав будувати на тій території стахановським темпом нові ізраїльські поселення та комплекси мешкальних домів, з метою збільшення відсотка жидів на західньому побережжі Йордану та згодом його анексії до Ізраїля. На реакцію арабського світу не треба було довго чекати — нею було вбивство президента Єгипту Анвара Садата, в часі військової паради в Каїро, посилена терористична акція з рамени Палестинської Визвольної Організації та вторгнення ізраїльських військ до Ливану. У противагу до сподівань Беґіна, що окупація Ливану причиниться до цілковитої ліквідації збройних сил палестинців, вони перейшли під опіку Сирії, яка, маючи збройну та моральну допомогу Совєтського Союзу, скомплікувала ще більше й так же скомплікованy ізраїльсько-арабську ситуацію.

Надії та заходи Америки для мирного полагодження ізраїльсько-арабського конфлікту не тільки не увінчалися успіхом, але, навпаки, причинилися до поглиблення тріщин у доцьогочасних взаєминах ЗСА з арабським світом. Хоч політики вірять далі у можливість мирного полагодження ізраїльсько-арабського конфлікту, порівнюючи Палестину з Альжиром, з представниками якого французький уряд також не хотів спочатку говорити. Але це порівняння несумісне з уваги на те, що незалежний Альжир не підважував існування Франції, тоді як незалежна Палестина в її вимаганих границях означає, практично, ліквідацію Ізраїля.

Гордіїв вузол ізраїльсько-арабського конфлікту замотала ще більше енерґетична проблема нафти та Іраксько-Іранської війни. З одної сторони, арабські власники вживають нафту, як політичну зброю проти Заходу, а з другої — обопільне бомбардування танкерів та кораблів в Перській затоці та небезпека замкнення протоки Гормузу, загрожує припиненням доставки нафти до західнього світу та Японії, та захитанням основ існування тих держав. Тому існує велика можливість, що заграва над Близьким Сходом може спалахнути несподівано для всіх полям'ям третьої світової війни.

Таку можливість підтверджує сьогоднішнє заволодіння Кувайту Іраком, проголошення ембарґо Об'єднанними Націями, концентрація півмільйонової армії (з американською перевагою) на границі Савдійської Арабії, а останньо, схвалення Об'єднаними Націями воєнних дій, якщо Ірак до 15 січня 1991 року не залишить Кувайту.

І тут, мимоволі, насувається контраст поміж кувайтськими та палестинськими арабами. Одні й другі втратили свободу з тим, що кувайтські араби жили впродовж чверть століття розкішним життям у „нафтовому раю", а тепер втішаються захистом міжнароднього закону, прихильністю Об'єднаних Націй та допомогою збройних потуг цього світу, що за їх свободу ладні із зброєю в руках пролляти власну кров!

У противагу, палестинські араби, з волі чи радше за мовчазною згодою тих же самих Об'єднаних Націй, втратили свободу, власну землю, на якій вони жили 2,000 літ та, на якій вони були зведені до об'єкту колоніяльних паріїв. І дарма вони стукають до всіх дверей світу та до міжнародньої справедливости; їх голос залишився досі голосом „вопіющого в пустелі". Як бачимо, дивними шляхами проходять любов ближнього та міжнародна справедливість, які найкраще відчула на власній шкірі Україна.

Союзова родина...

(Закінчення зі стор. 1)

Головний предсідник УНС У. Дячук передає дотацію на цілі НТША уступаючому голові д-р Я. Падохові. Приглядається директор канцелярії ред. М. Галів.

ного голову д-ра Ярослава Падоха та його дружину і саме обраного голову проф. д-ра Леоніда Рудницького, як також довголітнього члена редакційного складу „Свободи", сеньйора українських журналістів ред. Івана Кедрина.

Особливо тепло привітала У. Дячук свого попередника на пості головного предсідника УНС, д-ра Івана Флиса, який сидів при почесному столі враз із дружиною Марією. При цьому столі сиділи також заступник головного предсідника д-р Нестор Олесницький, Богдан Кекіш, інвестиційний дорадник УНС, Степан Качарай, професійний контролер УНС з дружиною Святославою, В. Сохан головний секретар і ведучий програмою гостини з дружиною Неонілею та ред. Микола Галів, директор канцелярії НТША, три голови НТШ, Ю. Колотій і ред. І. Кедрин.

Головний предсідник У. Дячук підкреслила у своєму слові пов'язання УНС з подіями в Україні та широко відкриті двері нашої обезпеченевої інституції для усіх приїжджих з батьківщини, як і простягнутої їм помічної руки в часі їхніх відвідин у ЗСА. Закінчуючи свої привітання та побажання, вона закликала усіх присутніх ширити правду про Україну і про УНС, який веде велику працю для відзискання незалежности України.

Спільним колядуванням, до якого приґравали Гриць Гриновець з товаришем Степаном, а вторував сильний голос сопрано Г. Бачинської, та дружньою розмовою довго забавлялися члени „союзової родини".

З дуже дотепною підготованою на цей день „колядою" на союзові теми виступила Галя Клим, довголітня працівниця Фінансового відділу УНС, за що зібрала загальний сміх та бурю оплесків.

Після закінчення цієї милої різдвяної гостини головний предсідник УНС У. Дячук передала на руки довголітнього голови НТША, що саме закінчив своє урядування, д-ра Я. Падоха, дотацію УНС на цю важливу наукову установу.

Розмова з С. Хмарою...

(Закінчення зі стор. 2)

Сидять (зліва) депутат ВР СССР Микола Куценко, Уляна Мазуркевич і Степан Хмара, депутат ВР УССР.

апарат комуністичний на Україні, і тому вони так вперто протестують проти надання Декларації про суверенітет статус конституційного закону.

У. М.: Що мають робити демократичні сили?

С. Х.: Демократичні сили, які є в меншості в Верховній Раді, повині відлучитися від комуністичної більшости і працювати окремо морально, бо я вас запевняю, що цей склад Верховної Ради не прийме жодного закону потрібного для України. Ми бачимо, що сталося з Декларацією, коли 9-го жовтня комуністична більшість голосувала проти надання статусу конституційного закону Декларації. Ми бачимо, що 10-го жовтня ця комуністична злочинна більшість перекреслила дуже важливу постанову про проводження військової служби від 30-го липня цього року і бачимо наші юнаки незахищені. Їх як гнали в це імперське ярмо — імперську армію за межі України, так і далі продовжують це робити, а це одне з найважливіших питань, які заторкують інтереси кожного громадянина України і яке зачіпає наші державні інтереси, бо без тої найголовнішої державної структури армії, яка повина захищати наш суверенітет ми реально цього суверенітету не будемо мати. Ось чому на ці питання першечергово треба звернути увагу.

У. М.: Як можемо допомогти в процесах до справжнього суверенітету на Україні?

С. Х.: Я уважаю, що це можемо зробити тільки при допомозі громадськості України — широко масового тиску народу на комуністичну правляючу гегемонію, тільки так!

Велика завдяка належить молодим громадянам студентам, які показали велику лекцію як і для тих, хто сьогодні проводить, так і для народу, яким шляхом треба діяти, щоб з ним рахувалися як з народом, як з суверенним народом, а не як з бидлом, як це було досі.

Я думаю, що подібні акції будуть і мусять повторюватися, бо цього ми не переборемо. Комуністи ще нігде і ніколи ні в одній країні світу своєї позиції, своєї влади добровільно не віддали і не віддадуть, тому що це є злочинна мафія.

Молодь пише писанки в Україні

Учні Школи народного мистецтва співають стрілецькі пісні.

На протязі довгих літ на рідних землях України писання великодніх писанок і навчання про їхню християнську символіку було заборонене комуністичним режимом. Дві ґенерації виросло без знання про це дороге для всіх нас народне мистецтво. 28-го жовтня я з родиною — з мужем та донькою, виїхали на 10-денні відвідини України. Ціллю моєї подорожі цим разом було переведення лекцій про українську писанку по школах та організаціях, від яких я одержала запрошення. Програма включала історію походження Великодньої писанки та її християнського значення. „Відео" із мною проробленої праці по американських школах, уривки з моїх виступів у телевізійних програмах, церквах з показом стилевих орнаментів писанок із усіх частин України та християнських символічних значень я привезла зі собою. І на практичні вправи я везла усі потрібні матеріяли. Два дні пізніше у Львові, в приміщенні Школи народного мистецтва, зійшлись батьки та дітвора, які по береги виповнили залю. Коли ця прекрасна молодь засіла за столи, на яких розміщені були усі приладдя до писання і засвічені свічки, — то все це виглядало надзвичайно урочисто, мов великий бенкет, бо фарби у пластикових шклянках робили враження вина. Директор школи пан Ярема в присутності учителів привітав зібраних, які, не зважаючи на труднощі транспортації, не зважаючи на холодну погоду, із різних частин Львова прибули, щоб взяти участь у лекції про писанку. Коли я вітала цю чудову молодь в числі понад сто осіб, очі якої були звернені в мою сторону, то емоційні почуття брали верх наді мною, хоч я старалась спокійно промовити до зібраних, вітаючи їх від нашої американської молоді. Кожне моє пояснення сприймали із великою увагою, а на личках сяяло вдоволення. По закінченні практичної лекції писання батьки, діти й учителі з вдячности проспівали ряд стрілецьких пісень.

Друга лекція відбулась у школі ім. Тараса Шевченка теж у Львові. Тут було ще більше молоді, повбираної у прекрасні вишивки, віночки, а то й у повні народні строї. Глянувши на цей цвіт України, я раділа, хоч була втомлена, адже варт було себе посвятити, тягаючи валізки з усім писанкарським матеріялом. Дякуючи мені за навчння, знову директорка школи запевнила, що обов'язково введе писанкарство у програму навчань. На лекції було багато гостей, — між ними члени відновленого Союзу Українок в особах З. Краковецької, мисткині, та З. Білик, наукового працівника Народного Музею та Музею історії.

Після практичної лекції діти мені вручили квіти, а одна учениця прорецитувала вірш і подарувала мені „Кобзаря" з віночком червоних маків. Співом ряду пісень і національним славнем закінчили цей вечір. Заповіджені наступні дві лекції ми мусіли, на жаль, відложити до весни через брак матеріялу; зголосилось на них подвійне число зацікавлених.

Згодом ми поїхали до мого родинного міста Золочева, що є віддалене на 75 кілометрів від Львова, щоб тут відбути заздалегідь заповіджений вечір української писанки. Коли в'їжджали ми в місто, донька запримітила велике розміром оголошення: на синьо-жовтому тлі золоті написи про наш приїзд і про вечір писанки. Тут Міська Рада попросила нас на спільну зустріч із представниками організацій міста в приміщенні будинку Міської Ради, і це відбулося у тій самій кімнаті, в якій я працювала секретаркою перед 44-ма роками. Справжня гра долі. Усі тут зібрані. Тяжко повірити, що це не є сон... Тут зібравсь провід, який сьогодні репрезентує 45-тисячне населення міста. Нас привітав заступник голови міста, голова Союзу Українок і представники багатьох українських організацій. Було тут виголошено ряд промов з привітами, квітами і навіть з короваєм. Мимохіть насувалось питання, як ці чудові українські люди не згубились у жорстокому вирі підсовєтського життя, у переживаннях тюрем, Сибіру, голоду-холоду та доносів? І тут, на протязі одного року, ці прекрасні одиниці стали у проводі народу і з посвятою взялись до відбудови України. Я поглянула у вікно і побачила те місце, на якому ми під звуки гармат, від яких день і ніч земля тремтіла (бо фронт стояв під Бродами, а наша Українська Дивізія завзято боронила своїх позицій), ми рішили палити лишні папери, а важні вивезти в гори, сподіваючись, що в короткому часі повернемося на свої місця, але це ніколи не сталося... Ворог прорвав фронт і лявіною заливав місто за містом. Все швидко, мов на екрані, пропливало в моїх думках і я не стямилась, коли прийшла черга мені на привітальне слово.

Іванна Старощак, писанкарка (третя зліва), в приміщенні Міської Ради м. Золочева.

Учні школи ім. Тараса Шевченка писатимуть писанки. Перед ними на столі розкладені потрібні для цього речі.

Увечорі, до залі Дому Української Культури зійшлось поважне число осіб із дітьми. Чимало осіб прийшло похилого віку. Після відчитання історії писанки, на телевізійному екрані висвітлено відео-касету з моїх лекцій про українське народне мистецтво в американських школах, уривки із виступів у телевізії, стилеві писанки з усіх земель України та пояснення християнської символіки розпису писанок, що досі було для моїх нових слухачів невідомим.

Опісля, вже в іншій кімнаті, підготовлено практичну лекцію. Радість дітей і батьків була велика. Вони уважно слухали вказівок, запалили свічки, нагріли кістки й тягнули воском лінії по білому яєчку, розділяючи на частини, кидаючи у першу фарбу і так творячи орнамент. Далі вкладання у другий колір, чим доповнено орнамент; нарешті остання фарба — і писанка готова. На ній орнамент — сосонка, що символізує вічну молодість. Діти раділи, бачучи хосен висліду праці. Матеріяли, якими користувались, роздано домів.

По закінченні лекції Союз Українок підготовив смачну перекуску та гарячий час, що був направду побажаним, бо кімната була холодна. Під час дружньої гутірки зібрані попросили мою доньку Віру заспівати пісню „Бандуру", музика Григорія Китастого, яку вона гарно співає на відео-плівці, та пісню про Рушничок Платона Майбороди. Директор аптекарського підприємства д-р М. М. рецитував вірші, ним написані.

Перед полуднем наступного дня ми приїхали до Львова; незабаром ми від'їздили, везучи зі собою прегарні спомини у наших серцях. Ще цього ж вечора учителі із двох шкіл приїхали до готелю, щоб дістати від нас запасний матеріял для писання писанок. Ми обіцяли привезти їм це все весною, як будемо їхати для лекцій до Києва, звідки маю запрошення.

Ми були фізично втомлені, але духово ми відпочили, бо вся поїздка була суцільним успіхом, а засіяне зерно — ми віримо — дасть корисні плоди.

Це вперше я мала нагоду ближче приглянутись нашим школярам, нашій прекрасній шкільній молоді. Які вони виховані і пильні! Як легко учителям учити таких дітей. Хоч тут і убога шкільна обстановка, сірі стіни, непривітні коридори, але школярі горнуться до знання. Хоч одягнені вони бідно, але чистенько, — тут не побачиш подертих штанів чи чудасійних чубів на головах...

Лекції писання писанок були записані на відео-плівку. Відео-касету, яку я привезла, залишила в Україні для розповсюдження. Від 27-го Відділу Союзу Українок Америки в м. Пітсбурзі, який очолює Марійка Вовчук, передано скромний грошовий дар та відзначку СУА для Союзу Українок у Львові, за що союзянки-львов'янки сердечно дякували.

Іванна Старощак

Гості з Києва в Академії св. Юра в Ню Йорку

Вже досить частими стали наші зустрічі з земляками. Приїздять визначні науковці, політики, мистці, приїздтть ансамблі, хори, але ще відносно мало безпосередніх зустрічей із середньошкільниками. Тож не дивно, що переказана лиш вістка про учнів київської середньої школи, що перебувають на виміні в американській школі в Пукіпсі, Н. Й., і їхнє бажання зустрітися з нами, сколихнуло цілу Академію. Чи справді? Чи дійсно зможемо знайти контакт з молодими киянами, що ходять до російської школи, але вивчають українську мову і літературу?

Український Клюб при Академії роздумував над різними можливостями такої зустрічі. Вкінці рішено не робити спеціяльної імпрези, а радше показати звичайний шкільний день в Академії та провести якнайбільше безпосередніх розмов із своїми столичними ровесниками.

І ось 26-го жовтня 1990 року заїздить шкільний автобус перед браму Академії св. Юра, з нього показуються усміхнені личка семи краль та одного юнака, а з ними — їхня українська й американська вчительки та представник Арлінґтон Гайскул. Управа Українського Клюбу у вишивках виходить назустріч гостям. Голова Гриць Щесник вітає їх стародавнім нашим звичаєм, хлібом і сіллю; заступниця Люба Кузьмин вітає їх кількома сердечними словами, а Мотря Мітрінґа — китицею ромашок, що так нагадують своїх посестер з України.

Директорка Академії сестра Моніка Лесник, ЧСВВ, та учителі українознавчих предметів: Леся Ткач, Лідія Андрусишин і Петро Боднар, знайомляться з гістьми. Ще кілька коротких теплих розмов, знімки, запис на відеострічці, що виконує учень Академії, і ми прямуємо до кляси 9Б, де цікаво провадить зустріч учителька Таня Ферраро. Учні, справжні початківці в українській мові, зі зворушенням завзято пробують представитися та поставити хоч простенькі питання по-українському. Щирий сміх викликує намагання однієї учениці запитати те, що пророблювалося в клясі: „Що ви їли на сніданок?" Киянки відповідають по-українському, а їхній товариш пробує відповідати дещо по-англійському, щоб показати, скільки він навчився, бо за це вибрали його на виміну.

Група українців-школярів і гостей з Києва зустрілися з учнями Академії св. Юра в Ню Йорку. Учителька української мови Леся Кисілевська-Ткач стоїть на лівому боці, коло неї — учитель Петро Боднар.

Григорій Щесник, голова Українського Клюбу в Академії св. Юра, вітає школярів Києва традиційними хлібом і сіллю.

На наступну годину переходимо до української кляси, де хрест у вишивці та українська символіка на стіні, Шевченко лагідно споглядає на учнів, а кілька останніх квіток любуються сонцем у трипільському глечику. Учителька Леся Ткач звертає увагу на дошку з вирізками з американських та українських часописів із найновішими вістками про бурхливі події в Україні. Тут, крім питань на шкільні та побутові теми, дванадцятиклясники подають самостійно й політичні питання. На жаль, у відповідь дивна мовчанка. І як це ж так? Та ж Київ прощав наших гостей голодівкою студентів на головній площі, маніфестаціями їхніх ровесників! Щойно з пізніших менших гуртках кияни висловлюють свої думки на ті хвилюючі теми.

Далі гості перебувають у 9-ій клясі на навчанні англійської літератури, де вчителька Соня Шереґ провадить вільну дискусію. Скоро переходять таки в конкретні запити на порівняння обох шкільних систем, порівняння способів життя, зацікавлення. Учні довідуються, що хоч багато в нас різного, але й багато спільного. В наступній 11-ій клясі розмова жвавішає у малих гуртках, контакт нав'язується, міняються адресами, пам'ятками. Ось наші хлопці, одержавши адреси красунь, вже снують пляни на зустріч у Києві. Ще коротеньке перебування на пробі юних бандуристів зі Школи св. Юра, де линуть українські пісні під дириґентурою сестри Бернарди, ЧСВВ, і вже дзвінок кличе нас до їдальні на полуденок. Спільно засідаємо за столи, зустрічаємо наших цьогорічних випускників Галю Кузишин та Івася Макара, що разом з нами проведуть наших гостей по „Малій Україні" Ню Йорку. Вони бували в Україні цього літа, тож радо діляться своїми враженнями. Обмінюємося ще з киянами книжками-дарунками й залишаємо Академію.

О. Тарас Прокопів показує гостям нашу церкву, а далі з кількома учнями й абітурієнтами відвідуємо найстаршу українську крамницю „Сурму", де гостять нас яблуками: оглядаємо українські установи на 2-ій авеню, відвідуємо Український Музей та, не зважаючи на погану погоду, відпроваджуємо наших гостей до 5-ої авеню на дальші оглядання Ню Йорку.

В пізніших розмовах, дискусіях і завданнях підсумовуємо спільно цікаву зустріч із земляками. Бачимо, що помимо різниць, особливо у вияві наших думок, ми все ж таки гілки з одного кореня. Наші гості принесли нам живу Україну з її різнорідними проблемами. Київ зійшов із мапи до нас і живо всміхнувся очима своїх підлітків. А може й ми, хоч так віддалені, зуміли кинути зеренце волі в юні серця наших перших гостей з Києва. Тож кличемо через океан — До скорого побачення!

О. Т.

23-ТЯ ОРГАНІЗАЦІЯ

У вістці про Союз Українок в Польщі, який вступив до СФУЖО („Свобода" ч. 240 з 15-го грудня) автори подали помилково, що СУ в Польщі став третьою складовою частиною СФУЖО. Має бути 23-ою. — Ред.

ДОПОВНЕННЯ І СПРАВЛЕННЯ

В звітуванні про широкозакроєну акцію висилки книжок в Україну, що появилася у „Свободі" ч. 239 з 14-го грудня не названо співзасновника-фундатора та найактивнішого члена акції збірки книжок — Фонд Катедр Українознавства при Гарвардському університеті. Також названо Я. Ісаєвича головою НТШ у Львові, а він є заступником голови. — Ред.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

МИХАЙЛО ВІТЕР, член УНС Відд. 287-го Т-ва „Сини України" в Джерзі Ситі, Н.Дж. помер 19-го вересня 1990 року на 77-му році життя. Нар. 1913 року. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку Ольгу Вітер. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтоні, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Дана А. Ясінська, секр.

МАРІЯ СЕНКАРУК, член УНС Відд. 143-го Т-ва „Любов" в Ґрейт Медовс, Н. Дж. померла 14-го жовтня 1990 року на 93-му році життя. Нар. 26-го листопада 1896 року в Юґославії. Членом УНС став 1946 року. Залишила у смутку внучку Барбару Вінголц і внука Роберта Луціва. Похорон відбувся 18-го жовтня 1990 року на „Ріквест Юніон Семетері" в Ґрейт Медовс, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна О. Мандзюк, секр.

СИМОН ПИЛИПИШИН, член УНС Відд. 76-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. помер16-го жовтня 1990 року на 101-му році життя. Нар. 7-го травня 1889 року в Україні. Залишив у смутку дочок — Анну Олесь, Катерину Прибус, Марію Ля Белля, Тессі Фрайс, Аліс Мирфі; синів — Симона мол., Михайла, Стефана, Андрія і Донапда; 26 внуків і 34 правнуків. Похорон відбувся 19-го жовтня 1990 року на Фейрмонт Семетері в Нюарку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Демчук, секр.

МАРІЯ ПЕЛІНСЬКА, член УНС Відд. 40-го ім. свв. Петра і Павла в Ірі, Па. померла 24-го серпня 1990 року на 66-му році життя. Нар. 4-го вересня 1922 року в Ірі, Па. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Михайла, сина Михайла мол., дочку Надію, зятя Йосифа Гайнболда, двоє внуків, брата Івана Лінач і сестру Анну Сусол. Похорон відбувся 27-го серпня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Ірі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Лупічук, секр.

Д-р ОСТАП БАРАН, член УНС Відд. 184-го Т-ва „Верховинці" в Ню Йорку, Н.Й. помер 29-го травня 1990 року на 82-му році життя. Нар. 1908 року в Раю, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Зеновію, дочку Любу з мужем д-ром Юрієм і внуками Корнилом і Денисом, сина д-ра Андрія з дружиною Єлисаветою. Похорон відбувся 7-го червня 1990 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Варка Бачинська, секр.

МИХАЙЛО ТУНДЕР, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембридж, Па., помер 21-го жовтня 1990 року на 61-му році життя. Нар. 27-го липня 1928 року в Піттсбурґу, Па. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Тересу. Похорон відбувся 25-го жовтня 1990 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембриджі, Па.

Вічна Йому Пам"ять!

Василь Гладьо, секр.

СТЕПАН ЧЕРЕПАНИЙ, член УНС Відд. 130-го ім. св. Володимира в Ню Йорку, Н.Й. помер 27-го вересня 1990 року на 77-му році життя. Нар. 20-го серпня 1913 року в Картерет, Ню Джерзі. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Софію, сина Стефана, дочку Ірену і 5 внуків. Похорон відбувся 29-го вересня 1990 року на укр. кат. цвинтарі св. Володимира в Палмертон, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Юрій Юрків, секр.

ФРАНКО А. ЕРЕШ, член УНС Відд. 179-го ім. св. Володимира в Ст. Люїз, Мо. помер 30-го серпня 1988 року на 74-му році життя. Нар. 21-го липня 1914 року в Ст. Люїз, Мо. Членом УНС став 1939 року. Похорон відбувся 2-го вересня 1988 року на цвинтарі Воскресіння (Resurrection Cemetery**) в Ст. Люїз, Мо.**

Вічна Йому Пам'ять!

[illegible] Шуя, секр.

● РОЗШУКИ ●

Анна Іванівна Павлів,
що живе у Львівській області в місті Ходорові при вул. Щорса 44
розшукує свого брата

ВАСИЛЯ ІВАНОВИЧА ДРОНЯ,

народженого в 1921 році в Станиславівській області Букачівського району в селі Воскресінці. Остання його адреса була England
m. k. Widkow
90 Birmingham Road
Olbury BHAM

Хто зна би про нього або він сам хай напише на адресу сестри вище подану.

Родина Янишівського Івана Григоровича пошукує дітей стрийка **Янишівського Василя,** народженого в с. Витвиця, Долинського р-ну на Івано-Франківщині,
МИРОСЛАВА І ГАЛИНУ,
які проживали на адресі
108 West Longe Avenue
Toronto 3, Ont., Canada,
телефонувати
1-(305)-783-0252